

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

listopad

ČÍSLO 11

Ročník 2011

Vážený čtenáři.

S nadcházejícím „dušičkovým“ časem, kdy se člověku v hlavě honí leccjaké myšlenky, si ti dovoluji nabídnout text o pohledu na smrt, který nám sice není neznámý, ale myslím, že čas od času je dobré si jej připomenout.

„Ježíšovo vzkříšení dává naší smrti jiný smysl. Smrt už není beznadějným koncem, nýbrž průchodem k životu. Ve smrti budeme pojeti do nového života vzkříšení. A tento nový smysl, který dává naší smrti Ježíšovo vzkříšení, nás chrání od toho, abychom smrt vytěšňovali anebo ji prostě jako problém ignorovali. A také nám tento nový pohled zapovídá, abychom se oddávali utopickému řešení, které nám slibuje věčné mládí, jen když se podrobíme omlazovacím kúrám. Nový pohled na smrt nás zbaví strachu z ní. Uprostřed života se na ni začneme dívat jinak, a to kladně. Smrt upraví všechna naše měřítká. Ukáže nám, co je opravdu podstatné. Nedovolí nám vzít si co s sebou: ani naše úspěchy, ani majetek, ani milované lidi. Můžeme se jen oddat Bohu, vztáhnout k němu své prázdné ruce a padnout do jeho milující náruče.

Tváří v tvář smrti můžeme klidně žít, se správným odstupem od věci. Naše práce, náš majetek, lidé kolem nás všechno se relativizuje a dostává svou správnou míru. Žít spolu se smrtí znamená též žít vědomě, zcela v přítomném okamžiku; znamená to cítit, co život vlastně je: že to je nezasloužený Boží dar, který mu budeme muset vrátit. Přijmeme-li vědomě smrt, pak můžeme žít beze strachu a pochopíme něco z tajemství našeho života, že v naší slabosti dochází k dokonalosti Boží síla.

Tento zákon milosti neplatí jen o smrti, nýbrž o každém okamžiku našeho života. Nejde ani tak o náš výkon, nýbrž spíše o to, abychom se Bohu dali k dispozici, aby v naší slabosti mohla působit jeho síla.

(Anselm Grün: Proměňující moc víry, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 1998, 23)

-el-

CESTY VÍRY

Apoštolský list Benedikta XVI. *Porta fidei* vyhláší Rok víry

Vatikán. Dnes zveřejněným apoštolským listem *Porta fidei* Benedikt XVI. vyhlásil Rok víry, který bude zahájen 11. října 2012, tedy v den 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu a skončí 24. listopadu 2013 na slavnost Krista Krále. Přibližně osmi stránkový apoštolský list *motu proprio* nese titul „Brána víry“ a papežův podpis z 11. října letošního roku.

V úvodu listu Benedikt XVI. vysvětluje motivace, které jej vedly k této pastýřské iniciativě: „Nežfídka se stává – čteme v listu – že křesťané mívají větší starost o

sociální, kulturní a politické důsledky svého snažení a víru pokládají za samozřejmý předpoklad společného života. Ve skutečnosti však tento předpoklad už nejenže nemá takovou váhu, ale často bývá dokonce popírán. Zatímco v minulosti bylo možno rozpoznat jednotné kulturní tkanivo, široce akceptované i s jeho odkazy na víru a na hodnoty inspirované vírou, dnes už se ve velkých sektorech společnosti nezdá, že je tomu tak. Je to způsobeno hlubokou krizí víry, která postihla mnoho lidí“ (č.2).

Benedikt XVI. pak připomněl stejnou iniciativu papeže Pavla VI., který roku 1967 vyhlásil Rok víry jako »důsledek a požadavek vyplývající z koncilu«, vědom si tehdejších těžkostí, zejména pokud jde o vyznávání pravé víry a její správnou interpretaci. „Usoudil jsem, píše dále papež, že vyhlásit Rok víry v den 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu, by mohla být vhodná příležitost pro porozumění textů, jež nám zanechali koncilní otcové... Pokud budeme koncil číst a přijímat pod vedením správné hermeneutiky, může být a stále více se stávat velkou silou církevní obnovy, které je neustále zapotřebí“ (č.5)

Rok víry je tedy výzvou k autentickému a novému obrácení k Pánu, jedinému Spasiteli světa – pokračuje níže Benedikt XVI.: „Víra roste, je-li žita jako zkušenost obdržené lásky a je-li sdílena jako zkušenost milosti a radosti“ - a připomíná pak slova sv. Augustina: »Věřící se posilují vírou«. ...Není jiná možnost k osvojení si jistoty o vlastním životě než svěřovat se v pokračujícím růstu do rukou lásky, jež je zakoušena stále více, protože má původ v Bohu“ (č.7).

Samotné vyznání víry, píše dále Benedikt XVI., je úkon osobní i komunitní. A prvním podmětem víry je církev. Ve víře křesťanského společenství každý přijímá křest, účinné znamení, kterým se začleňuje do věřícího lidu a dostává se mu spásy, jak praví Katechismus katolické církve (167): „»Věřím« (apoštolské vyznání víry): to je víra církve, kterou osobně vyznává každý věřící, zvláště při křtu. »Věříme« (nicejsko-cařihradské vyznání víry v řeckém originále): to je víra církve, kterou vyznávají biskupové shromáždění na koncilu nebo liturgické společenství věřících v běžném životě. »Věřím«: tak také církev, naše matka, odpovídá Bohu svou vírou a učí nás říkat »Věřím«, »Věříme““ (č.10).

Papež poukazuje na *Katechismus katolické církve*, ve kterém všichni mohou nalézt cennou a neodmyslitelnou pomůcku k systematickému poznání obsahu víry a k jejímu každodennímu životu. Právě Rok víry by proto měl být místem snahy znovu objevit a studovat základní obsahy víry, které nalézají v *Katechismu katolické církve* svoji systematickou i organickou syntézu. Právě v našem kulturním kontextu, zdůrazňuje Benedikt XVI. může *Katechismus katolické církve* být tím pravým nástrojem pro podporu víry. „Víra je totiž více než kdy v minulosti podrobena mnoha otázkám vyplývajících ze změněné mentality, která zvláště dnes redukuje oblast racionálních jistot na pouhé vědeckotechnické poznatky. Církev se však nikdy nebála ukazovat, že mezi vírou a autentickou vědou nemůže existovat žádný konflikt, protože obě, byť odlišnými cestami, směřují k pravdě.“ (č.12).

Rok víry je podle Benedikta XVI. také vhodná příležitost k zintenzivnění svědectví činnorodé lásky, protože bez skutků je víra mrtvá.

V závěru apoštolského listu *Porta fidei* Svätý otec cituje pobídku, kterou apoštol Pavel na sklonku svého života adresoval svému učedníkovi Timotejovi, totiž „usiluj o víru“ se stejnou vytrvalostí jako v dětství (srov. 2 *Tim* 2,22; 3,15), a vybízi, abychom se všichni cítili jejími adresáty a nikdo se nestal líným ve víře.

PASTORACE

Právě proto, že probíhají přípravy na přijetí svátosti biřmování, chtěl bych napsat něco o tom, co s tím souvisí.

Duch svätý působí

Přítomnost Ducha svätého zakoušíme v Jeho působení. Boží Syn se zjevil v těle, a proto známe Jeho tvář. Kdo čte evangelium, může poznat, jak vypadá. Jestli na Něj Bůh poukázal jako na svého jediného Syna, tím nám také zjevil svou tvář. Je to nejdokonalejší zjevení Boha, dostupné ale jen těm, kteří věří v božství Ježíše. Otcovská tvář Boha je nám blízka, protože byla zakódována v našich srdcích, kdy nás stvořil ke svému obrazu a podobě. Každý nosí obraz milujícího Otce ve svém podvědomí.

Duch svätý je třetí božská osoba, ale na této etapě zjevení, na které jsme, Jeho tvář není ještě odhalena. Může se to stát na věčnosti. Protože neznáme tvář Ducha svätého, svou přítomnost signalizuje ve formě znamení. Jsou to jazyky jakoby z ohně sestupující na shromážděné ve večeřadle v den Letnic. Tyto jazyky očišťují a osvěcují mysl a srdce, naplňují odvahou a uschopňují k dávání svědectví o Ježíši, Spasiteli světa. Dalším znamením je hukot jako prudký závan větru, který shromáždil lidi dobré vůle kolem večeřadla. Je jím také holubice sestupující na Ježíše při křtu v Jordáně. A také voda, o které Ježíš mluví jako o prameni života věčného. Znakem působení a přítomnosti Ducha svätého je posvěcený olej a vkládání rukou biskupa při udělování svátostí biřmování a kněžství. Je třeba znát jazyk těchto znaků, protože Duch svätý neustále promlouvá v Církvi a koná svoje díla.

Dary Ducha svätého

Nás zajímá působení Ducha svätého v našem životě i schopnost rozpoznávat Jeho tvůrčí přítomnost. Nejplněji je to vyjádřené v sestavení sedmi darů Ducha svätého. Nelze si je představovat jako dárky, které je možné zavřít do trezoru. Bohužel, tak to dělají mnozí. Abychom to my tak nedělali, je třeba, abychom si uvědomili, že Duch svätý je přítomný ve svých darech a působí v našem životě. Tyto dary nám pomohou odkrýt, v čem spočívá Jeho působení.

Dar moudrosti je uvedení do praxe zásad Božího práva v každodenním životě. Člověk rozhoduje spolu s Duchem svätým, proto jeho rozhodnutí jsou moudrá.

Dar rozumu uschopňuje člověka jít do hloubky tajemství zjevení, tzn. dovoluje pohybovat se v Božím světě. Duch svätý pomáhá porozumět tomu světu.

Dar rady je působení Ducha svatého ve chvílích důležitých rozhodování, která se týkají jak jeho, tak i ostatních lidí.

Dar odvahy je působení Ducha svatého v našem srdci tehdy, je-li třeba překonat překážky, ale také i tehdy, je-li třeba se postavit proti silnějšímu protivníkovi.

Dar umění je ideální spolupráce s Duchem svatým v plnění vůli nebeského Otce. V důsledku se všechno mění v akt lásky Boha a člověka.

Dar zbožnosti je modlitba s Duchem svatým, který stojí na naší straně a mluví k Otci, zvlášť tehdy, když chceme a neumíme se modlit.

Dar bázně Boží je neustálá péče Ducha svatého, abychom osvobození od všech strachů usilovali o to, abychom neztratili důvěru, kterou do nás vkládá Bůh. Tak pochopená bázeň je jedním z prvků opravdové lásky.

Tato sestava darů umožňuje dávat svědectví naší víry v Ježíše, Božího Syna. Pozorujeme to na životě všech svatých. Život evangeliem be úzké spolupráce s Duchem svatým není možný.

Odkrývání vůle nebeského Otce

Cílem působení Ducha svatého je pomáhat nám odkrýt a vyplnit vůli Otce. Zakoušíme to zároveň ve vnuknutích, které souzní s pravým svědomím, jak i v událostech, skrze které nám Otec odkrývá svou vůli.

Bůh nás stvořil, protože nás potřebuje na zemi a bude nás potřebovat po celou věčnost. Jestli On nás potřebuje, musíme vědět k čemu. Zjevuje nám úkoly a pokládá v nás velkou důvěru. Jsou to úkoly, které zahrnují celý náš život a jsou v našem povolání. Každý člověk má svoje povolání. Jsou to úkoly naplánované na každý okamžik. Vůle Otce je vepsaná do každé minuty našeho života. Otec z lásky k nám určuje to, co máme konat po 24 hodiny na dobu. Je zde místo na odpočinek, je chvíle na jídlo a na kontakt s ním ve formě osobního rozhovoru. Kdo to odkryje a plní tak poznanou vůli Otce, je naplněn pokojem a zakouší, jak roste jeho láska k Bohu a k lidem.

Duchu svatému záleží na našem štěstí na zemi i v nebi. Proto Jeho tvůrčí přítomnost je nutná pro štěstí. Kdo chce žít život na vlastní pěst, nikdy nenajde opravdové štěstí. Cesta plnění vlastní vůle vede k úplnému zotročení, protože na ní druhem člověka je zlý duch. Nejlepším příkladem jsou závislí na různých věcech – oni plní svou vůli, nikoliv vůli nebeského Otce. S nimi spolupracuje zlý duch, nikoliv Duch svatý.

Ovoce Ducha svatého

Působení Ducha svatého poznáváme po ovoci. Svatý Pavel o nich píše v listu Galaťanům: „Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, vlídnost, dobrotá, věrnost, mírnost, sebeovládání (Gal 5,22-23). Po tomto ovoci poznáváme přítomnost a působení Ducha svatého v našem srdci. Jsou to vlastnosti člověka, který spolupracuje s Duchem svatým.

Láska, čili touha dávat štěstí druhým, je vlitá do našich srdcí Bohem, který je Láska, a který činí naše srdce pramenem lásky pro druhé.

Radost je štěstí, které je důsledkem života v harmonii s Bohem.

Pokoj to je jistota, že zde a teď jsem k dispozici Bohu.

Trpělivost jak vůči sobě tak i k druhým. Dozrávání k lásce, štěstí a pokoji je

delším procesem, proto trpělivost je jedním se základních mechanismů tohoto zrání. Kdo je Bohu k dispozici a plní Jeho vůli, nemá důvod být netrpělivý. Bůh je pánem každé situace v našem životě jak osobním, tak sociálním, ekonomickým a politickým.

Vlídlost je znak veliké kultury ducha. Každé arogantní chování je očividným znamením přítomnosti zlého ducha v člověku a ukazuje, s kým máme co dočinění.

Dobrota je nasměrována na pomáhání jiným, pokud takovou pomoc potřebuji, a zároveň usiluji o vytvoření atmosféry dobroty ve svém prostředí. Kde chybí dobrota, tam je přítomen zlý duch.

Věrnost si váží důvěru, jakou Bůh má k nám. Kdo chce na Bohu budovat svůj život, usiluje o zdokonalování věrnosti. Komunikace s lidmi je také založená na důvěře. Je-li nedostatek důvěry, je třeba dávat pozor, protože člověkem, který nezná ceny důvěry, manipuluje zlý duch.

Mírnost je úzce spojena s trpělivostí a je také důležitým mostem v relacích s ostatními lidmi. Je jazykem lásky. Chce ale razantní postoj vůči pokrytcům. Ježíš nám ukázal, v čem spočívá mírnost, která dovede vzít do ruky i bič.

Sebeovládání je hezké ovoce Ducha svatého, který zná hodnotu harmonie a plně zodpovědnosti za slova, skutky a postoje. Kdo sebe ovládá je přítelem Boha, protože se nenechá vyvést z míry i v okamžiku silných ořesu. Takový člověk je spolu s Bohem pánem nad každou situací.

Komunikace s Duchem svatým je podmínkou života evangeliem, života radostnou zvěstí.

P.Jan

Církev bez poskvrny!

Sestra Marie od Navštívení

Letiště Fiumicino, před odbavovacím pultem společnosti Alitalia. Fronta je nekonečná. Vracíme se s Claudem do Paříže z kolokvia, kterého jsme se účastnili v Římě. Zařadíme se a zjistíme, že jsme se ocitli uprostřed skupiny cestujících z France Telecom. Zavedu řeč.

„Krásný výlet, že?“

„Úžasný!“ přitaká milovnice Itálie, která přijela se svým manželem na několik dní. Ostatní členové skupiny se přidají a začnou rozbalovat svačinu. My s sebou nic k jídlu nemáme, ale slíbila jsem Claudovi, že se určitě něco najde. Jedna paní mi nabídne sendvič, s radostí přijmu a dám ho Claudovi.

„Chcete také?“

„Ano, ráda... Vlastně s sebou nemáme nic k jídlu!“

Všichni se začnou smát a jeden nám nabídne džus, další sendvič. Je to od nich velice milé. Claude si ze mě utahuje, protože si beru všechno, co mi dají. Využiji příležitosti k tomu, abych vyprávěla o Matce Tereze a o tom, že dávat je radostnější než dostávat. Zapovídáme se s onou milovnicí Itálie, která mi vypráví, co se svým manželem viděli, která místa navštívili, kde všude byli.

„Řím jsme prohodili skrz naskrz! Byli jsme všude!“

„Opravdu? Jste si jistá? A co ve zповědnicí?“

„Tak to ne...“ Její manžel mi vysvětluje, že ho Církev zranila a že už s ní nechce mít nic společného. Řeknu mu, že ho jménem Církve prosím o odpuštění.

„Ale to nejde.“

„Ale ano, prosím Vás o to, aby Vám to už nebránilo jít ke zповědi, je to velmi důležité.“

Jeho žena si ke mně přisedne a vysvětluje, že ona na mši nechodí téměř nikdy, ale že křesťanské hodnoty jsou pro ni důležité. Je jí líto, že její děti odmítly jít k prvnímu přijímání. „Ale jak by mohly mít chuť chodit na mši, když Vás nikdy neviděly na ni jít?“ Zableskne se jí v očích a je vidět, že si něco uvědomila. Je zarmoucena tím, že se jí nepodařilo vychovat svoje děti ve víře. Říká mi, jak přispívá na charitu, jak se snaží žít skromně a že to nejdůležitější v životě je láska...

Na myslí mi vytane Ježíšův rozhovor se zákoníkem (Mk 12,28-34) a najednou „vím“ co odpovédět:

„Nejste daleko od Božího království.“

Je dojatá.

„Sestřičko, nikdy na Vás nezapomenu.“

Přijdeme na řadu a Claude se ke mě otočí: „Skoro jsem čekal, že si před tím člověkem klekneš na kolena, když jsi ho prosila o odpuštění!“ „No, tak kdyby mě to bývalo napadlo...“

Církev mi ublížila

„Ublížil mi kněz.“ „Když mi farář řekl, že smrt mojí sestry byla Boží vůle, přestal jsem chodit do kostela.“ „Při zповědi mě kněz šokoval svými otázkami.“ „Ta řeholnice byla tak jízlivá a zlá, že mi to církev navždycky zošklivilo.“ „Na internátě jsme museli chodit na mši každý den v šest třicet, mám nachozeno až do konce života!“

Kdo z nás neslyšel něco podobného? Možná bychom sami mohli prodloužit seznam špatných zkušeností, které máme s Církví. Jednou se novinář ptal Matky Terezy: „Co je hlavním problémem katolické církve?“ Odpověděla: „Já.“ Všichni jsme údy jednoho těla, všichni máme podíl na životě církve. Všichni jsme lidé a kde je člověk, tam to „smrdí člověčinou“.

Také jsem byla šokována chováním některých členů církve. Jednou mi někdo vytkl mé chyby způsobem, který mě velice zranil. Říkala jsem si: „Vyprávěli mi příběh o marnotratném synu, a jestli se mě to netýká, tak s tím vším nechci mít nic společného.“ Teprve po nějaké době jsem si dokázala říct, že nakonec je strašně jednoduché kritizovat ostatní, ale že větší výzvou je žít sama to, co po nich vyžadují.

Církev jsem i já

„Chceš dát svůj život Bohu, dobře, ale církvi? Opravdu věříš celé té instituci?“ To byla otázka, kterou mi položila moje kolegyně z Rádia 21 (belgické frankofonní hudební vysílání – pozn. překl.), když jsem opouštěla práci, abych dala svůj život Kristu a následovala Ho.

Jenže já jsem se s Kristem setkala právě tady, v této hříšné a velmi lidské církvi. Je to tady, v srdci církve, kde se rozlévá nejvíc nebeských milostí, darů a zázraků. Pochopila jsem, že se s Ním nedokážu setkat a přijmout Ho jinde než ve svátostech církve: ve svatém přijímání, ve zpovědi, při pomazání nemocných, křtu a biřmování, pro některé ve svátosti manželství, pro jiné ve svátosti kněžství, v posledním pomazání, které nás doprovází na věčnost. Opravdu církev potřebuji. Bez ní bych Krista nemohla přijímat stejným způsobem.

Církev má pro mě najednou jinou tvář. Když se řekne církev, nevidím už jenom toho nebo onoho člověka, kterého si vážím více nebo méně. Vidím ji takovou, jaká je v Božích očích: „je celá krásná, poskvrny na ní není“ (Pís 4,7 – pozn. překl.). Živí nás svým Slovem a svátostmi jako naše matka. Vede nás k tomu, abychom žili s lidmi, které jsme si nevybrali, a učili se tak milovat ne podle těla, ale podle ducha.

„V srdci církve, své Matky, budu láskou.“ Chtěla bych, aby tato slova sv. Terezičky byla také mým vyznáním. A vy?

Od nynějška jsem vyvolil a zasvětil tento dům, aby v něm bylo navždy mé Jméno; budou tam navždy mé oči a mé srdce.

(2 Kron 7,16)

Se svolením zpracováno z knihy: sestry Marie od Navštívení Krásný žebrák, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

P.Jan

Z KANCELÁŘE

Všem, kteří pořád čekají na přesné informace o hospodaření bych se ještě chtěl omluvit. Nemám to ještě úplně zpracováno. Zdravotní potíže a jiné důležité úkoly a také řešení několika problémů nabouraly úřední administrativu. Chci jen podotknout, že nedávno jsem se dozvěděl, že od Města Železný Brod dostaneme méně o 50 tis. Kč, než jsem si dříve myslel. To mne postavilo v zvláštní situaci, že tyto peníze prostě budou chybět. Od Města Železný Brod jsme dostali 150.000,-Kč, z čeho jsme zaplatili opravu střechy ve Bzí – 50.000,-Kč, podlahu pod lavicemi v kostele sv. Jakuba – 40.400, archeologický dohled - 28.800,-Kč, zemní práce bagrem – 24.400,-Kč. Ze 150 tis. zbývá ještě 6.400,-Kč, ale je to málo, abychom zaplatili za archeologický průzkum 27.650,-Kč a podíl vlastníka 27.000,-Kč za Stavebně historický průzkum. Moje plány se mi jevily dobře. Podle předpokladů by finanční problém nevzniknul. Zatím jsem uhradil faktury z farního účtu.

V září ze sbírek bylo 8.285,-Kč z čeho na Charitu bylo odesláno 2.340,-Kč, tzn. že příjem farnosti za září byl 5.945,-Kč.

P.Jan

Upozorňujeme

Knihy z Karmelitánského nakladatelství si budete moci dle propagačních letáků (popř. dle www.i-karmel.cz) objednat na faře. Letos bohužel nebudou moci před Vánoci přijet prodejci z Liberce s výběrem, ale konkrétní knížku vám můžeme přivést. Objednávejte u Veroniky do konce listopadu.

Připomínáme

Jak získat odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očistci, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam

třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

K smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Přejeme

V listopadu oslaví svá životní jubilea: pan Jaroslav Kalfus 86let
pan Jaromír Jiráska 75let
pan Jaroslav Rákos 67let
pan Josef Pešata 49let
paní Adéla Žilíková 42let
páter Albín Pavlowski 35let
pan Jiří Hanuš 19let

Všem jim za farnost přejeme stálou Boží ochranu, mnoho lásky, pokoje a zdraví!

SPOLKY A SPOLEČENSTVÍ

Matice prožívá změnu.

MATICE DĚKANSTVÍ ŽELEZNOBRODSKÉHO je o.s., které má ve svých zakládacích listinách ukotveny principy pomoci všemu, co zachraňuje kulturní památky a kulturní hodnoty po celé České republice. Hned zpočátku jsme se zaměřili zvláště na spolupráci při záchraně druhé nejvíce ohrožené památky Železnobrodská – areálu kostela sv. Josefa na Krásné, ke kterém patří také budova fary.

Farníků tam bylo vždy tak na prsty jedné ruky a ve věku, kdy sami nemohli moc podniknout. A podařilo se opravdu rozhybat soukolí záchrany. Odstranili se některé pozdější zásahy do budovy fary, které bránily většímu využití budovy veřejností a kostel se připojil do programu poutí a finanční podpory. V současné době už jsou zde velmi schopní místní farníci a místní i nefarní občanské sdružení, kteří ve spolupráci s administrátorem farnosti P.Janem Juchou pomalu, ale jistě, postupují ve zvelebování a dlouhodobému praktickému využití volných prostor. Na májové poutě si už mnoho

lidí ze Železnobrodsko i Jablonecka zvyklo a rádi sem přicházejí a hlavně ve stoupajícím počtu. Přes léto se vrací prarodiče s dětmi, které si prohlížejí výrobu skleněných figurek a turisté rádi posedí a podumají na lavičkách pod kaštiny. Místo začalo samo ožívat. Proto se už Matice rozhodla předat budovu zpět farnosti Krásná. Občanské sdružení matičníků zanechalo k dalšímu veřejnému využití všechny věci, které do fary během let zaopatřilo a dále počítá, že bude pomáhat všude, kde bude potřeba. Určitě nebudeme chybět při spoluorganizování poutí a drobných společenských akcí.

Pěnčínské Kittelovsko si svou historií, která je stále ještě spíše v úrovni pohádek a pověstí

zasluhuje významnou pozornost. Skutečná minulost místa a historických osob je zcela výjimečná. Přejeme mnoho úspěchů Kittelovu muzeu, však je před ním ještě kusanec práce.

Kostel, fara a Kittelův dům tvoří dohromady jedinečnou památku celého Jablonecka.

Zvažujeme v budoucnu pomoc v národopisných otázkách nejen bezprostředního okolí Železného Brodu a Pěnčina, ale také například Zásady a Držkova. Někteří máme rozsáhlé podklady přímo doma a ani jsme o tom mnohdy nevěděli. Někdo má zase babičku a dědečka, kteří ještě mnoho pamatují z dětství. Proto se budeme snažit připravit nové programy, kterými bychom mohli dále pomáhat historii ve smyslu našich stanov.

Naše malinké sdružení má už poměrně slušné jméno mezi neziskovými organizacemi v Libereckém kraji. Chceme nabídnout naši pomocnou ruku a síly i jiným dobrovolníkům, pro jejich šťastné nápady a dobré úmysly. Bohužel poměrně málo lidí má sílu své nápady uskutečnit a ještě méně má sílu svůj drahocenný čas věnovat papírování místo opravdové akce. Pak je rádi uvítáme mezi námi. Přivítáme nové členy s novými myšlenkami i jen dobré a smysluplné nápady k činnosti.

Zdeňka Rákosová

NENECHTE SI UJÍT

PŘEDNÁŠKA ČKA

středa 16. listopadu 2011 od 18:15 hodin KC kino v Železném Brodě

Místní skupina České křesťanské akademie - Český ráj srdečně zve na přednášku a besedu s autory dokumentace vzácných památek kláštera sv. Sávy v Judské poušti ve Svaté zemi

"Jak se fotí svatost. (?) (!)".

Fotograf Luboš Tomešek byl představeným kláštera sv. Sávy před několika měsíci vyzván k tomuto dílu. Pomáhat s realizací, kromě tamních mnichů, mu jel i zdejší diákon Josef Brožek. Dostali pak svolení, že se o tyto skvosty mohou podělit i s posluchači ČKA.

Mar Saba, jak se udává ve většině informací - česky sv. Sáva - je největší klášterní komplex v Judské poušti. Je vystavěn na jižních útesech údolí potoka Cedronu, které začíná v Jeruzalémě mezi Olivetskou horou a Chrámovou horou. Obezdný - opevněný prostor v sobě uvnitř skrývá desítky staveb. Areál se nachází asi 10 km vzdušnou čarou východně od Betléma, v nadmořské výšce 250 m. Je nutné si však uvědomit, že nedaleké Mrtvé moře, do něhož potok Cedron ústí, se nachází 420 metrů pod hladinou oceánu. V téměř svislé skalní stěně Cedronské rokle na západ od kláštera sv. Sávy jsou nesčetné jeskyně, které byly obývány poustevníky už v prvních stoletích křesťanství. Jedna z nich byla obývána mladým Sávou, rodákem z Kapadokie (* 439, + 532 n. l.), který v roce 457 vstoupil do kláštera v Jeruzalémě, avšak v roce 478 vyhledal samotu v údolí Cedronu. V roce 483 zakládá spolu s dalšími poustevníky velkou lávru - počátek dnešního největšího kláštera v Izraeli, který přes všechny útoky a katastrofy kontinuálně existuje až do dnešních dnů.

Sv. Sáva získal věhlas nejen v Palestině, ale také v hlavním městě říše - Konstantinopoli, kam ve vysokém věku 90 let odcestoval, aby přesvědčil císaře Justiniána k obnově kostela Narození Páně v Betlémě. Po jeho smrti v roce 532 ve věku 93 let se jeho hrob stal poutním místem a klášter byl dále rozšiřován. V jeho prostorách žilo v dobách konjunktury mnišského období 500 - 800 mnichů, některé prameny uvádí až neuvěřitelný počet 4000, to ale předpokládám, že sem započítávají i obyvatele jeskyní v blízkém okolí kláštera. Velké množství z nich dosáhlo svatosti a sehrálo velkou roli v teologii.

Za zdmi kláštera žil a tvořil i sv. Jan z Damašku. V tu dobu se klášter stal baštou odporu proti obrazoborectví. Proto se zde zachovaly skvosty ikon a jiných památek. Janovo nejdůležitější teologické dílo, „Pramen vědění“, bylo napsáno zde. Když asi v roce 750 n.l. ve vysokém věku zemřel (podle tradice 104 let), byl rozpoznán jako největší teolog své doby.

Mniši z kláštera Mar Saba přispěli zásadní měrou k rozvoji liturgie v pravoslavné církvi, sestavili typicon - knihu pokynů pro bohoslužby a obřady - která se stala standardem pro ortodoxní svět až do 19. Století.

O tomto úžasném místě, které jsem sám měl možnost navštívit jako poutník pod vedením arcibiskupa Kryštofa, by se dalo napsat mnoho dalších informací a zajímavostí, které přesahují rámec Zpravodaje. Věřím však, že oba přednášející v budoucnosti o své zkušenosti připraví publikaci. Ale ještě předtím, za čerstvé paměti, jsou ochotni se o tyto informace podělit se čtenáři těchto řádků. Přijďte proto do příjemného prostředí „repasovaného“ kina obohatit se o krásu i vědomosti. Určitě nebudete litovat!

Těšíme se na Vaši bohatou účast.
Ing. arch. Martin Tomešek

AŤČIN SLOUPEK

Ještě jednou Krkonoše

Posledně jsem psala o Krkonoších, že na Voseckou boudu nikdy nedojdu, už to není pravda. V srpnu vzal František Soldátů auto, mne a mamku naložil ve Vlastiboři, v autě už byli manželé Stehrovi a jeli jsme znovu do Krkonoš. Lanovka fungovala, bylo pěkně a tak jsme ze Šrenice došli na tu Voseckou a zpět k lanovce. Cesta byla i přes kameny moc pěkná, Kozákov, Ještěd, Smrk a další kopce jsem já nepoznala, protože tak daleko nevidím. Pak jsme ještě jeli do Jelení Gory, navštívit nově otevřený kostel sv. Erazma a sv. Pankráce, hlavní kostel má jen mříž a Nejsvětější srdce bylo v rekonstrukci. Jenom lešení a sítě. Za celý den toho bylo dost. Stehrovi mamka chválila, jak zvládli celý den, já usnula na lanovce dolů. Na Vosecké boudě jsem měla kafičko s mléčkem, mamka koupila pohled a říkala, že je moc ráda, že jsem se tam dostala.

Vosecká bouda

Původní stavení, které sloužilo k letní pastvě dobytka se roku 1890 přeměnilo v horskou boudu s několika pokoji pro hosty. Pak ještě přistavěli zadní část a v této pastvě zůstala bouda dochována dodnes.

Aťka P.

HISTORICKÉ OKÉNKO

Zvonice kostela sv. Jakuba většího

Na osmiboké kamenné podezdívce spočívají roubené stěny, rovněž osmiboké, nesoucí konicky se zužující šindelový kryt, vybíhající do hranolovité bedněné věže, kryté nízkou stanovou střechou. Přestavěna v r. 1761. (Vyhořela 13.5.2007, opravena 2009)

Zvon

Z roku 1497 zavěšený v dřevěné zvonici. Vysoký 75cm, věnec o průměru 80cm. Pod čepcem je vlys s reliéfním nápisem, do něhož je pojat letopočet MCCCCXCVII.

Plášť i věnec zvonu je hladký. Je nejstarší v jabloneckém okrese. (Dnes máme zvony tři. Největší nese jméno Jakub, menší Panna Maria bolestná a malý je Václav).

Hřbitov

Původní u kostela sv. Jakuba, na kterém je nízký smírčí kříž z pískovce ze 17. století.

Podle zápisků p. Jiřího Josefa

O dalších pamětihodnostech v lednu.

V. Petružálková

Pojďme se trochu podívat do historie.

Předem bych chtěl použít předmluvy k drobné knížečce, kterou napsal v roce 1893 pan Jan Šimon, kterou podám v té krásné češtině tehdejšího věku.

Nechtěje zprávy o Železném Brodě ze spolehlivých pramenů čerpané a za drahně časů nastřádané nechati ladem ležeti a zmarů zůstaviti, odhodlal jsem se je tiskem trvalé památce zachovati, maje za to, že se tím občanstvu města Železného Brodu vůbec, zvláště pak těm jeho rodákům a příslušníkům zavděčím, jimž jejich rodiště a sídlo není lhostejným a jež starožitné poměry a události města jejich zajímají. Není ovšem spisek ten – jako mnohá jiná věc pod sluncem – bez chyby a vady. Ale posoudí-li laskavý čtenář, jak obtížno a nesnadno jest z lůna temné minulosti na světlo dostati podstatu nezvratné pravdy a z různých sem a tam roztroušených písemností sněsti spolehlivou látku ke spisku byť jen nepatrnému, jako jest tento: zajisté nebude přihlížeti tak k vadám a nedostatkům jeho – jako spíše ku snaze, dobré vůli a zásadě pisatelově.

Jako o každém místě, tak i o Železném Brodě kolují všelijaké domněnky a pověsti, jimž se nesmí věřiti. V tomto ohledu jsou spolehlivé písemné prameny a to konfirmační knihy kapitoly Pražské, podle kterých všechny farní osady kolem Železného Brodu, vyjma Bzí, byly v držení klášterů a náležely: Bozkov a Rychnov cisterciáckému klášteru v Mnichově Hradišti, Jablonec a Držkov řeholi Cyriaků, tzv. křížovníků s červeným srdcem, čili polských křížovníků na Františku v Praze, dědiny v Zablatsku, Sněhově a Líšném u Malé Skály dominikánskému klášteru Panny Marie v Turnově.

Roku 1357 postoupil Předbor, opat Hradištský vesnice Jesenný, Bozkov a Roztoky Haškovi ze Zvířetic za vsi Rokytnou a Krupou. Přeovorové těchto klášterů dosazovali na fary ke kostelům uvedených farností faráře ze svých řádů. Pouze do Bzí a do Železného Brodu jmenovali faráře páni z Brodu, takže jim tehdejší osada Bzí musela podléhati, protože tam měli právo dosazovat faráře, tak že roku 1361 dne 18. ledna dosadil pan Jaroslav, pán v Brodě, na uprázdněnou faru ve Bzí kněze Morice z Brodu (Liber.confirm.I.folio 144). Roku 1363 byli držitelé železného Brodu rytíři Václav a Bohuslav ze Železnice a ti roku 1371 7. listopadu na faru v Brodě dosadili kněze Heřmana z Roztok (Liber.confirm. II. Folio 63). Ke konci 14. století nastala změna v držitelích Železného Brodu a tak 14. října 1392 patron kostela Brodského, pan Zdeněk z Vlašimi dosadil na uprázdněnou faru ve Bzí P. Matěje, kněze z Chlumce za faráře v Brodě (Liber.confirm.V. ao. 1391-1392 fol. 137).

Jako držitelé Železného Brodu vystřídali se páni z Valdštejna: Henik na Vranově, Šťastný, Jindřich Šťastný a Karel Šťastný na Skalách nad Jizerou. Po nich od roku 1538 Jan a jeho syn Adam z Wartenberka, jemuž byly pro jeho odbojnost proti králi Ferdinandovi I. Statky zkonfiskovány a 10 let je spravovala královská komora. V té době král Ferdinand I. Vystavěl v Železném Brodě dřevěný kostel ke cti blahoslavené Panny Marie bolestné. K tomu bych chtěl podotknouti, že v Železném Brodě byl již kostel v roce 1315, jako dřevěná stavba. Při každé jak přírodní tak i jiné katastrofě, kdy byl kostel zničen, byl vždy jako dřevěná stavba obnoven. Již od roku 1421 byla v Železném Brodě Pieta, která všechny pohromy přežila a Železný Brod byl jedním z prvních poutních míst v Čechách k Panně Marii bolestné. (Železný Brod je uváděn v ochozech lorety na Bílé hoře, jako poutní Mariánské místo) Adam z Wartenberka získal zpět roku 1557 Skály nad Jizerou a Rohozec, ovšem ne darem, ale koupí. Jeho syn Karel z Wartenberka byl rozhodný evangelík, občané Železného Brodu se jeho náboženstvím nadchli a na kostelním štítě byl místo kříže postaven kohout, jako znamení náboženské horlivosti.

Po Karlu z Wartenberka následovali ještě dva protestantští páni na Skalách nad Jizerou, držitelé Železného Brodu: Otto Hendrich z Wartenberka r. 1612 a Albrecht Jan Smiřický ze Smiřic r. 1615. V roce 1623 se Skály nad Jizerou dostaly do držení přísného katolíka Albrechta z Waldštejna, který na svém panství protestantů netrpěl a podle patentu z roku 1624 odevzdal fary opět katolickým kněžím. Albrecht z Waldštejna prodal dne 23. května 1628 Skály nad Jizerou a Rohozec se Železným Brodem Mikuláši Desfoursovi, svobodnému pánu z Mont a Athienville (Quatern Friedlandského léna de anno 1624, číslo 71 str. 60.)

Vladimír Hlubůček

FARNÍ KALENDÁŘ

1.11.	út	Slavnost Všech svatých	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
2.11.	stř	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.+ průvod na hřbitov
3.11.	čt	Sv. Martin de Porres	8:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
3.11.	čt		17:00	Držkov – sv. Bartoloměj	Mše sv.
4.11.	pá	Sv. Karel Boromejský	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
4.11.	pá		18:45	Fara Žel. Brod	Příprava na biřmování
5.11.	so	Bl. Guido Maria Conforti, Sv. Zachariáš a Alžběta	16:00	Zásada – sv. Prokop	Mše sv.
5.11.	so		18:00	Bzí – Nejsv. Trojice	Mše sv.
6.11.	ne	32. neděle v mezidobí			

6.11.	ne	Sv. Leonard (Linhart)	8:30	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
6.11.	ne		11:00	Loučky – sv. Antonín	Mše sv.
6.11.	ne		16:00	Krásná – sv. Josef	Mše sv.
8.11.	út	Sv. Čtyři korunovaní	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
9.11.	stř	Svátek Posvěcení lateránské baziliky	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
9.11.	stř		18:45	Fara Žel. Brod	Biblická hodina
10.11.	čt	Sv. Lev Veliký	8:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
10.11.	čt			Držkov – sv. Bartoloměj	Mše sv. není!!
11.11.	pá	Sv. Martin Tourský	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
12.11.	so	Sv. Josafat	16:00	Zásada – sv. Prokop	Mše sv.
12.11.	so		18:00	Bzí – Nejsv. Trojice	Mše sv.
13.11.	ne	33. neděle v mezidobí			
13.11.	ne	Sv. Anežka Česká	8:30	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
13.11.	ne		11:00	Loučky – sv. Antonín	Mše sv.
13.11.	ne		16:00	Krásná – sv. Josef	Mše sv.
13.11.	ne		17:00	Fara Žel. Brod	Setkání rodin a manžel. párů
15.11.	út		13:30	Fara Žel. Brod	Náboženst ví pro děti není
15.11.	út	Sv. Albert Veliký	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
16.11.	stř	Sv. Markéta Skotská Sv. Gertruda	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
16.11.	stř			Aula Sklářské školy	Přednáška ČKA
17.11.	čt	Sv. Alžběta Uherská	8:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
17.11.	čt		17:00	Držkov – sv. Bartoloměj	Mše sv.
18.11- 20.11.	pá - ne			Bozkov - fara	Víkendovk a pro děti
18.11.	pá	Sv. Petra a Pavla	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
18.11.	pá		18:45	Fara Žel. Brod	Příprava na bířmování
19.11.	so	Sv. Mechtilda	16:00	Zásada – sv. Prokop	Mše sv.
19.11.	so		18:00	Bzí – Nejsv. Trojice	Mše sv.
20.11.	ne	Slavnost Ježíše Krísta Krále			
20.11.	ne	Sv. Felix z Valois	8:30	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
20.11.	ne		11:00	Loučky – sv. Antonín	Mše sv.

20.11.	ne		16:00	Krásná – sv. Josef	Mše sv.
22.11.	út	Sv. Cecílie	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
23.11.	stř	Sv. Klement I. Sv. Kolumbán	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
23.11.	stř		18:45	Fara Žel. Brod	Biblická hodina
24.11.	čt	Sv. Ondřej Dung-Lac a druhové	8:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
24.11.	čt		17:00	Držkov – sv. Bartoloměj	Mše sv.
25.11.	pá	Sv. Kateřina Alexandrijská	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
26.11.	so	Sv. Silvestr Guzzolini	16:00	Zásada – sv. Prokop	Mše sv.
26.11.	so		18:00	Bzí – Nejsv. Trojice	Mše sv.
27.11.	ne	1. neděle adventní			Sbírka na pojištění kostelů
27.11.	ne	Sv. Virgil	8:30	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
27.11.	ne		11:00	Loučky – sv. Antonín	Mše sv.
27.11.	ne		16:00	Krásná – sv. Josef	Mše sv.
29.11.	út	Sv. František Antonín Fasani, sv. Saturnin	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.
30.11.	stř	Svátek sv. Ondřeje	18:00	Žel. Brod – sv. Jakub	Mše sv.

Říjen 2011 Kalendář s citáty z Písma sv.

Najděte si každý den chvíli a zamyslete se v modlitbě nad daným veršem z Písma sv.

1. Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne, jak já chci, ale jak ty chceš. Mt 26,39
2. Dobrořeč má duše Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! Ž 103,1-5
3. Ježíš řekl: “Kdo má uši k slyšení, slyš!” Mk 4,1-9
4. V pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího, než sebe. Fp 2,2-4
5. Neobracejte se k bůžkům a neodlévejte si sochy bohů. Já jsem Hospodin, váš Bůh. Lv 19,4
6. Ovocem svých úst se každý dobře nasytí, skutek rukou se člověku vrátí. Př 12,13-14
7. Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Dt 5,12-15
8. Kdo hřeší proti mně, činí násilí své duši. Všichni, kdo mne nenávidí, milují smrt. Př 8,33-36

9. Lide, v každý čas v Něho doufej, vylévej před Ním své srdce! Bůh je naše útočiště. Ž 62,6-9
10. Jestliže hřeší člověk proti člověku, je rozhodčím nad ním Bůh. Zhřeší-li však člověk proti Hospodinu, kdo nad ním bude rozhodčím? 1S 2,25
11. Stezku života mi dáváš poznat. Vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho. Ž 16,11
12. Kdo mne slouží, dojde cti od Otce. J 12,24-26
13. Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. Ž 18,2-4
14. Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi. L 6,27-31
15. Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného Ducha. Ž 51,12
16. Vždyť ani syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. Mk 10,35-45
17. Ježíš řekl: Nechte děti přicházet ke mne, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Mk 10,13-16
18. Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. Ž 121,1-3
19. Obráťte se ke mne a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není. Iz 45,22
20. ... proklet buď muž, který doufá v člověka a opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Jr 17,5-6
21. Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá! Mk 4,24
22. Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích. Jk 4,17
23. Tomu, kdo z vítězí, dám jíst ze stromu života v Božím ráji. Zj 2,7
24. A to je láska, žít podle Božích přikázání... 1J 6
25. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 1P 2,21
26. Jestliže svévolně hřešíme i po tom, když jsme už poznali pravdu, nemůžeme počítat s žádnou obětí za hříchy. Žd 10,23-26
27. Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej, v trpělivém vyučování. 1Tm 4,2-3
28. Nestydím se za evangelium: Je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří. Ř 1,16
29. Rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a číš pokání. Zj 3,3
30. Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty. Ř 4,4-7

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý	18:00
		středa	18:00
		čtvrtek	8:00
		pátek	18:00
		neděle	8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota	18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek	16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle	16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle	11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota	16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat p. Janovi, nebo Evě Lédlové, nebo také posílat v elektronické podobě na adresu: **fz.jakub@seznam.cz**. a to vždy do předposlední neděle v měsíci

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel : **483 389 223**
Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná
Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz